

Arrest

nr. 214 636 van 28 december 2018
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

**Gekozen woonplaats: Op zijn gekozen woonplaats bij
advocaat Hajarpi CHATCHATRIAN
Langestraat 46/1
8000 BRUGGE**

tegen:

**de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en
Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.**

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Syrische nationaliteit te zijn, op 26 december 2018 heeft ingediend (bij faxpost) om bij uiterst dringende noodzakelijkheid voorlopige maatregelen te vorderen bij de schorsing van de tenuitvoerlegging van de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering van 9 november 2018.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 27 december 2018, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 28 december 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. VERHAERT.

Gehoord de opmerkingen van advocaat Annick HAEGEMAN, die loco advocaat Hajarpi CHATCHATRIAN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat Thomas SCHREURS, die loco advocaat Edda MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker, die verklaart van Syrische nationaliteit te zijn, diende in Nederland een eerste verzoek om internationale bescherming in op 12 oktober 2005. De Nederlandse autoriteiten repatrieerden verzoeker naar Turkije op 28 april 2007.

1.2. Verzoeker diende een nieuw verzoek om internationale bescherming in België in op 3 september 2015.

1.3. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen nam op 20 maart 2018 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en van de subsidiaire beschermingsstatus. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bevestigde deze beslissing bij arrest nr. 206.925 van 18 juni 2018.

1.4. Op 2 oktober 2018 werd aan verzoeker een bevel om het grondgebied te verlaten ter kennis gebracht (bijlage 13quinquies).

1.5. Op 9 november 2018 werd een beslissing houdende bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering genomen. Deze beslissing werd op dezelfde dag ter kennis gebracht. Dit is de thans bestreden beslissing.

1.6. Op 21 december 2018 diende verzoeker een verzoek tot schorsing en een beroep tot nietigverklaring in tegen deze beslissing.

1.7. Met het huidige verzoekschrift vraagt verzoeker bij wege van voorlopige maatregelen de schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid van de bestreden beslissing.

2. Over de ontvankelijkheid

De verwerende partij werpt in de nota met opmerkingen op dat het verzoek om voorlopige maatregelen laattijdig is en derhalve onontvankelijk.

Artikel 39/85, §1, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) bepaalt:

“Indien de vreemdeling het voorwerp is van een verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent wordt, in het bijzonder indien hij naderhand wordt vastgehouden in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 of naderhand ter beschikking wordt gesteld van de regering, dan kan hij, bij wege van voorlopige maatregelen in de zin van artikel 39/84, verzoeken dat de Raad een eerder ingediende gewone vordering tot schorsing zo snel mogelijk behandelt, op voorwaarde dat deze vordering werd ingeschreven op de rol en dat de Raad er zich nog niet over heeft uitgesproken. Deze vordering tot het bevelen van voorlopige maatregelen dient te worden ingediend binnen de in artikel 39/57, § 1, derde lid, bedoelde termijn”.

Artikel 39/57, §1, derde lid, van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“De in artikel 39/82, § 4, tweede lid, bedoelde vordering wordt ingediend bij verzoekschrift binnen tien dagen na de kennisgeving van de beslissing waartegen ze gericht is. Vanaf een tweede verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel, wordt de termijn teruggebracht tot vijf dagen”.

Gelet op voormelde wetsbepalingen dient, naargelang een vreemdeling het voorwerp uitmaakt van een eerste of een meervoudige verwijderingsbeslissing, een beroepstermijn van vijf of tien dagen te worden gerespecteerd. Deze termijn gaat in vanaf het ogenblik dat de tenuitvoerlegging van de verwijderingsmaatregel imminent wordt.

Er wordt niet betwist dat het in casu bestreden bevel om het grondgebied te verlaten een verwijderingsmaatregel is zoals bedoeld in artikel 39/57, §1, derde lid van de vreemdelingenwet.

Uit de feitelijke gegevens van de zaak blijkt dat aan verzoeker op 2 oktober 2018 een bevel om het grondgebied te verlaten werd afgegeven. Het thans bestreden bevel van 9 november 2018 geldt in casu dan ook als een tweede beslissing tot verwijdering de zin van artikel 39/57, §1, laatste lid van de vreemdelingenwet. De termijn voor het indienen van een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid bedroeg in casu dan ook vijf dagen.

Bovendien staat in artikel 39/82 van de vreemdelingenwet duidelijk te lezen dat wanneer de vreemdeling het voorwerp uitmaakt van een verwijderingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is, in het bijzonder wanneer hij vastgehouden is, hij een schorsing kan indienen bij uiterst dringende noodzakelijkheid.

In casu werd aan verzoekende partij op 9 november 2018 een bevel om het grondgebied te verlaten afgegeven waarbij zij tevens van haar vrijheid werd beroofd met het oog op verwijdering. De tenuitvoerlegging van de door verzoekende partij bestreden verwijderingsmaatregel was vanaf dat ogenblik imminent, zodat de eerste dag van de termijn van vijf dagen, 10 november 2018 was.

Verzoeker diende op 26 november 2018 een verzoek tot schorsing en een beroep tot nietigverklaring in tegen de beslissing van 9 november 2018. Het is pas wanneer op 24 december 2018 verzoeker in kennis wordt gesteld van de datum van de terugvlucht dat verzoeker het huidige verzoek tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid bij wege van voorlopige maatregelen indient.

De keuze van de verzoekende partij om op 26 november 2018 enkel een gewone schorsing en een beroep tot nietigverklaring in te dienen, ondanks het feit dat zij reeds werd vastgehouden met het oog op verwijdering, is een keuze die de verzoekende partij zelf maakt waarbij zij behoort te weten dat zij het risico loopt – aangezien dergelijke vordering geen schorsend effect heeft – verwijderd te worden vooraleer de Raad tot een uitspraak komt. Zij kan haar eigen nalatig handelen niet rechtzetten door thans een manifest laattijdige vordering tot het bevelen van voorlopige maatregelen bij uiterst dringende noodzakelijkheid in te dienen.

Verzoeker voert ter terechtzitting aan dat op 24 december 2018 werd beslist om verzoeker te repatriëren naar Istanbul, daar waar het bevel van 9 november 2018 Syrië als het land van herkomst bepaalt. Hij betoogt dat aldus een nieuwe beoordeling werd gemaakt, waartegen zij met de huidige vordering alsnog diligent opkomt.

Dit betoog doet echter geen afbreuk aan de vaststelling dat verzoeker vanaf 9 november 2018 werd vastgehouden met het oog op zijn verwijdering van het grondgebied. Verzoeker wist en diende te weten dat hij vanaf dat ogenblik het voorwerp was van een verwijderingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent was, in de zin van het in artikel 39/85, §1, eerste lid, en artikel 39/82 §4, tweede lid, van de vreemdelingenwet bepaalde wettelijke vermoeden. Waar verzoeker aanvoert dat er een wijziging van de bestemming van het land van repatriëring plaatsvond (van Syrië naar Turkije) en de mededeling van de datum en bestemming van de vlucht zijn rechtspositie wijzigt, blijkt uit de lezing van de bestreden beslissing zelf niet dat er een reeds op eenduidige wijze een definitieve bestemming van de repatriëringsvlucht werd bepaald. Het bestreden bevel vermeldt immers dat verzoeker gebruik maakte van verschillende, zowel Turkse als Syrische, aliassen en dat verzoeker ter beschikking moet worden gehouden teneinde een doorlaatbewijs te bekomen van zijn nationale overheden. Uit het “synthesedocument telefoongesprek” d.d. 17 december 2018 in het administratief dossier blijkt dat Turkije niet binnen de vereiste termijn heeft geantwoord op de readmissie-aanvraag, zodat er op grond van de readmissie-overeenkomst met Turkije sprake is van een stilzwijgende aanvaarding van verzoekers repatriëring. Op basis van de indicaties in het administratief dossier wordt vervolgens uitgegaan van de vaststelling dat verzoeker Turk is.

Het feit dat pas na het nemen van het bevel en de terugleidingsbeslissing op definitieve wijze kwam vast te staan dat verzoeker naar Istanbul (en niet naar Syrië) zou worden gerepatriëerd doet geen afbreuk aan het feit dat de tenuitvoerlegging van de beslissing tot verwijdering vanaf 9 november 2018 imminent was. Verzoeker werd vanaf dat ogenblik vastgehouden met het oog op zijn verwijdering en de verwerende partij ondernam concrete stappen om de repatriëring te organiseren. Dat verzoeker op 24 december 2018 in kennis werd gesteld van zijn repatriëring met een vlucht naar Istanbul op 27 december, maakt de uitvoerbaarheid van de beslissing vanaf 9 november niet minder imminent. De kennisgeving op 24 december 2018 is *in casu* slechts een uitvoeringsmaatregel van de beslissing tot verwijdering van 9 november 2018.

Verzoeker betoogt verder dat zijn rechtspositie wel degelijk wordt aangetast door de repatriëring naar Istanbul, aangezien geen onderzoek van de mogelijkheid tot medische behandeling plaatsvond ten aanzien van Turkije.

De bestreden beslissing motiveert in dit verband:

“Uit het administratief dossier komt naar voor dat betrokkene medische problemen kent. Uit de medische stukken blijkt dat betrokkene een behandeling volgt en dat hij hiervoor medicatie neemt, echter dit levert geen problemen voor betrokkene voor een opname in een gesloten centrum, om te reizen, terug te keren naar zijn herkomstland. Betrokkene kan deze behandeling en de medicatie verder zetten in het land van herkomst.”

De Raad merkt evenwel op dat deze beoordeling in wezen een zgn. *fit-to-fly*, betreft; ze bevat geen beoordeling van de behandelingsmogelijkheden in Syrië noch in Turkije. De mededeling van 24 december 2018 heeft dan ook geen invloed op deze beoordeling. In de mate verzoeker hiermee

aanvoert dat in de verwijderingsbeslissing van 9 november 2018 geen grondig onderzoek werd gevoerd naar een mogelijke schending van artikel 3 van het EVRM in het licht van het land waarnaar de repatriëring effectief zal plaatsvinden, voert zij in wezen een motiveringsgebrek aan ten aanzien van de beslissing van 9 november 2018. Uit de stukken van het administratief blijkt overigens dat verzoeker in zijn verzoek tot schorsing en tot nietigverklaring, ingediend op 26 november 2018 inderdaad een dergelijk middel heeft aangevoerd. Verzoeker maakt dan ook niet aannemelijk waarom een eventueel motiveringsgebrek de tenuitvoerlegging van het bevel van 9 november 2018 minder imminent zou maken, noch dat de kennisgeving d.d. 24 december 2018 van een repatriëring naar Istanbul een nieuwe beoordeling zou inhouden.

Ten overvloede kan er nog worden op gewezen dat, waar verzoekende partij de schending aanhaalt van artikel 3 van het EVRM de toegankelijkheidsvereiste vervat in artikel 13 van het EVRM niet verhindert dat er voorwaarden van procedurele aard, zoals termijnen en vormvereisten worden gesteld aan een mogelijke klacht inzake artikel 3 van het EVRM of dat bepaalde financiële drempels worden ingebouwd, in zoverre deze voorwaarden niet onredelijk en/of arbitrair zijn of een vorm van machtsafwijking uitmaken (J. VANDE LANOTTE en Y. HAECK (eds.), Handboek EVRM Deel 2 Artikelsgewijze Commentaar, Volume I, Antwerpen-Oxford, Intersentia, 2004,118 en de aldaar aangehaalde rechtspraak). De verzoekende partij voert nergens in haar verzoekschrift noch ter terechtzitting aan dat de beroepstermijn in casu onredelijk of arbitrair zou zijn of een vorm van machtsafwijking zou uitmaken.

De exceptie is gegrond.

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid bij wege van voorlopige maatregelen is onontvankelijk *ratione temporis*.

3. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, §5, derde en vierde lid van de vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden getroffen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achtentwintig december tweeduizend achttien door:

dhr. C. VERHAERT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A. DE BONDT,

Toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A. DE BONDT

C. VERHAERT